

ΞΕΝΥΧΤΙ

Τί ἔχεις ἀπόψε σὺ καρδιά μου. τί σοῦ λείπει;
Σὰν κάτι ἀλάλητο, ἀξεδιάλυτο ποθεῖς.
Οὔτε χαρὰ μπορεῖς νὰ νιώσεις, κι οὔτε λύπη,
γι' αὐτὸ κι ὁ πόνος σου εἶν' ἀκόμα πιὸ βαθύς!

Τ' ἀηδονολάλητ' ἄς μοῦ παίξουν τὰ βιολιά!
ν' ἀντιλήθει τ' ἀπαλόσυρτο δοξάρι
πὸν κλαίει στῆς νύχτας τῆ θλιμένη σιγαλιά
κάτι ἀπ' τὸν πόνο μου κι αὐτό, σὰ νάχε πάρει.

Ὡς νὰ θαμπώση ἀχνό, τ' ἀστέρια τῆς αἰγῆς,
κάπηλα! φέρονε τὰ ποτήρια κι ὄλο κέρνα—
κι ἀπόψε μόνη μου ἐκκλησιά θὰ εἶν' ἡ ταβέρνα
καὶ σὺ τῆ θλίψη μου—παπᾶς—νὰ λειτουργεῖς.

Καὶ σὺ κρατᾶς τῆς λησμονιάς τὰ ὀλόχρυσά κλειδιά
Ἰνὰ μοῦ τὰ δώσεις τὰ παλάτια τῆς ν' ἀνοίξω.
στὴν ἀγκαλιά τῆς τὴν πλατεῖά μέσα νὰ πνίξω
μὲ ἀγνωστὴ πίκρα πὸν μοῦ σφίγγει τὴν καρδιά.

Σύρα

ΛΑΥΡΑΣ

ΚΟΡΝΗΛΙΑ - ΓΡΑΧΧΟΙ

Ἡ Ξένη ἢ Καμπανίτισσα, δείχνοντας τὰ ὄραϊα
Στολῖδια τῆς, στὴν ἐκλεχτὴ γυναῖκα τῆ Ρωμαῖα
Τὴν Κορνηλία:—Πῶς λαχταρῶ νὰ ἰδῶ κατὰ καλά σου
Ποῦ βάνεις, λέει, κοσμήματα, ὡς πρέπει στὴ γενιά σου.

Ἀπὸ θεῖα παιδάκια πρόβαλλαν ξάφνου τὴν ὥρα ἐκείνη
Δυὸ κρινα, δυὸ τριαντάφυλλα, ἢ χαρὰ κι ἢ καλωσύνη,
Κι ἡ Κορνηλία στὰ μάγουλα φιλώντας τα, τ' ἀφράτα:
—Τ' ἀτίμητα στολῖδια μου, Ξένη, ἀποκριθὲ, νὰ τα.

Οἱ Γραχχοὶ εἶταν, πὸν εὐγενικά, ἄντρες ὕστερα ὄντας
Γιὰ τοῦ λαοῦ ἐπέσανε τὰ δίκαια πολεμώντας.

*Ὅπου γλυκὰ φεγγοβολοῦν μαζὺ κι ἡ Κορνηλία
Ἄστέρια στὴν ἀνθρώπινη, ἀβασιλευτα ἱστορία.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΙΟΛΙ

Τὸ γράμμα κάποιου δειλινῶ. Τὸ χα-
ρίζω σὲ Σένα πὸν μοῦ τὸ σιγοτραγουῖδισες

Ἄπινου ἀπὸ τίς στέγες ξεσκισμένη,
τοῦ σούρουπου ἀγοσέρνεται ἡ πορφύρα...
Σὲ κάποιου ἄλλου πάθους τὴν πλημμύρα
ἢ φωνὴ τοῦ βιολιοῦ σου τονισμένη.
Σκορπίζεται βαριά, πικρά, θλιμένη,
σὰ στεναγμὸς ἀργός. Τὰ πάντα γύρα
ἐκστατικά σιωποῦν. Μέσα στὰ μῦρα
τοῦ δειλινῶ, θαρρεῖς, κάτι πεθαίνει.
Σὰν κάτι πὸν ἀχνοτρέμει καὶ πὸν σβύνει,
σ' ἀλύτρωτους καημὸς παραδομένο,
τ' ἀκούω μεσ' στὴ βραδιάτικη γαλήνη
Τὸ βιολί σου γλυκὸ καὶ πληγωμένο.
Καὶ σὰ φιλι τ' ἀκούω μικροῦ κμαμένου
ποῦ ξεψυχάει στὸν γάδο τοῦ θανάτου.

ἸΑθῆνα, 30 τοῦ Σεπτεμβρίου

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΑΠΟ "ΤΗΣ ΖΩΗΣ Τ' ΑΠΟΜΕΣΗΜΕΡΟ,,

Η ΝΥΧΤΑ Η ΦΕΓΓΑΡΟΛΟΥΣΤΗ

Ἡ νύχτα ἢ φεγγαρόλουστη
σὲ μαγικά παλάτια
Μεταμορφώνει ἀντίκρου μου
σιτάκια φτωχικά,
Πέφ' ἀπ' τὰσημοσκέπαστα
τῆς θάλασσας τὰ πλάτια
Σὰν ἦοικοι ἀχνοὶ φαντάζοντε
νησιάκια ἐρημικά.

Ἀπὸ θαρκοῦλα ἀπόμακρη
μὲ τὸ πανὶ γερομένο
Σκεπάζει τ' ἀργὸ πάφλασμα,
πὸν κἀνονν τὰ κοιτιά,
Τραγουδοὶ γοργονύλιστο,
ζεστό κ' ἐρωτευμένο...
Πῶς ἢ σιγμένη μου ἢ καρδιῶ
πῶς νὰ βαστάξει πιά;

Κύματα ξάφνου μέσα τῆς
φουσκῶνονν θεριεμένα,
Αἶμα γι ἀγάπες πῶχασε
καὶ πόθοι καὶ καίμοι,

Τὰ μάτια μου γεμίζουν
μὲ δάκρυα φλογισμένα,
Βαρὺ πάνω στὸ κἀδιομα
σωριάζω τὸ κορμί...

Ἀθῆνα, 30' τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1911' ΣΕΦΥΡΟΣ ΒΡΑΔΥΝΟΣ

ΔΕΙΛΙ ΕΙΤΑΝ

Trahit sua quemque voluptas

Τοῦ πεθαμένου ἀδερφοῦ

Λεῖλι εἶταν: Τὰ βατροῦμα πέρα ὀργιάζανε,
Οἱ ἱπὲς μιλούσαν ἀπαλά ἓνα παραμῦθι,
Τὸ μάγο τὸ φεγγάρι αἵματωμένο πρόβαλε
Κι ἀπὸ στῆς λίμνης τῆς πλατεῖας ἔπαιξε μὲς τὰ στήθη.

Ἄργα εἶταν: Λειμονιές, κιτριές μιλούσανε
Τὴν πλάστρα γλώσσα τῶν ἀγνῶν τῶν αἰσθημάτων.
Κ' ἐσὺ σιγὰ θρηνοῦσες τὴν ἀλύπητη
Τὴ Μαῖρα, τῶν χρυσῶν τῶν ὄνειράτων.

Λευκάδα

ΑΣΠΑΣ. ΓΚΙΝ.

Πολὺ ὄραϊα, πολὺ κατάβαθα ψυχολόγησαν τὸ Ρω-
μιό, καὶ γειά τους, ὅσοι πῆγαν καὶ μᾶς ἀνακάλυψαν
τὸ λαμπρὸ τὸ σύστημα τῆς ἀνακατωσοῦρας. Δὲ μοῦ
λέτε, σὰς παρακαλῶ, τὸ ἀνακάτωμα μὲ τί τρόπο θὰ
γίνῃ; Πόση δημοτικὴ θὰ βάσουμε καὶ πόση καθαρῆ-
βουσα; Κανένας, ἐννοεῖται, ἀπὸ τοὺς λεγόμενους δὲ θὰ
ὄρῃσῃ τὸ ποσό, μήτε σκοπέβει νὰ τὸ ὄρῃσῃ. Δὲν εἶναι
δουλειά του, θὰ σὰς πῆ.

Ψυχάρης